

Magolcsay Nagy Gábor

∞

végestelen

a december

sorjáz

háromkirálya **az emberré válás lépőköve** a temetővilág

szentambrusméhe

tebenned

fölfénylő máriaszív

téli tárlat

íriszed

téli tárlat

tükörnyomában

beszédaktusunk

újraolvassa

a világosságot

önmagát

formalinba zárja

elnyeli

a félelem

rostmentén

felsebzett jelen

átrajzolja

magába szívja

a naplementét

szerelem II.

a derűtlen képzelet
 ólom
 hidrogén
 fogamzásgátló pirulák
 ez a szerelem

málhában vándorol
szívében
 mindkettőnk indulása

a reggel
 darázskőfejében
 mereven állnak
 az alávaló szavak
 feltevés és önérzet viszonya

a változás öröme

és szíved
 a homokdóm
 vért izzad
 benne

a változás öröme

az imádott szó
 a gatyátlan gondolat
 sebes
 tebenned

a vers is
 csak addig
 jár a kútra
 a szerelem
 amíg földet ér
 gordiuszi álom

Bak Zsuzsanna

Föl, föl vitézek!

Szintén nagyanyáink mondták (generációs szakadék, hopp), hogy körbe kell ülni az asztalt. A másik asztalt is, hiszen csak egy lépésre van tőlünk az a másik, nem is kettőre vagy háromra. Hogy a „pestiek” csak egy karnyújtásnyira vannak innen, domborzatilag lefelé, egyébként fel; a különbség köztünk mindössze annyi, hogy míg ők minőségi bort isznak, mi szőkekölát. De a mi asztalunk legalább nemdohányzó.

Gyereket szülni úgyis visszajössz – mondták. Itt csend van, és nyugalom, persze ez hamis csend, de legalább csend. A patakcsobogás hangja mindenesetre egészen kellemesen elnyomja a házasságtörés, az istenkáromlás, a lopás, a csalás, a feleségverés, az asztalcspokodás kellemetlen hangját. Az emberek itt szentül meg vannak győződve. És egyébként sem kell mindig mindent kimondani.

Menedékház erdők között, a mindig utazók békéje. Ahová jó visszatérni, ha elvesztett valami útközben. Vezetéknév és keresztnév van, mint az általános iskolában, egy szuszra kimondani valaki nevét, mintha egybe lenne írva; csak ennél többet ne. A végén még nyitott fülekre talál. Plusz információkat nem közlünk. Az olyan etikátlan. Mert akiről épp szó van, az biztos, hogy egy asztalnál ül velünk, és figyel, csak figyel; itt mindenki lelkesen nyújtogatja a nyakát. Ki lesz a következő áldozat?

Mértékkel. Ha az embert megharapja egyszer egy rottweiler, az kétszer is meggon-dolja a későbbiekben, hogy kezét nyújtja-e az állat felé. Legyen az akármilyen állat. Itt, vidéken nincs sok kutya fajta. Könnyen sebezhetővé válhatsz – mondták a nagyanyák. Itt korábban kel a nap, és később sötétedik. Az ember megjegyzi az ember arcát. Hozzá is szokik hamar, de megjegyzi azt is, ha egy fejhez több arc tartozik. Telhetetlennek lenni is etikátlan. A volt tanárból szomszéd lesz, a volt tanítványból gyermekeink tanára. Előrelátónak lenni.

Nagyapáink úgy tanították, hogy fület, szemet és orrot is növessz. A nagy csend elnyeli a hangokat. A pesti bűz meg idáig érződik. A szem, ha nagyobb, nyitottabbnak tűnik a tekintet. Őszintének lenni. Következetesen őszintének. Nagy szemekkel, nagy orral, nagy füllel. Bohócot csinálni magunkból látványosan.

Azt is mondták, hogy nem baj, ha kinevetnek. Nevessek én is velük. Ha jó a hangulat, a patak is hangosabban folyik. Ahogy a déli muzsikaszó is elnyeli a szürcsölés hangját. És az ember észrevétlenül fulladhat meg a tányér szélére köpdösött erős paprikától. És a nagy csendben úgy el lehet sózni a levest, hogy elsárguljon az ember feje, és olyan nagyra nőjön, mintha darazsak csipkedték volna össze. És mindenki kedvére szidhatja az anyját. Az alázat is fontos. Alázattal szitkozódni az asztalfőn.

Kedvesen szerencsétlennek tűnni. Hogy a nagyvárosban segítségre szoruljunk. Az

ember szívesen segíti embertársát a bajban. Ha közben érezheti, hogy ő stabil lábakon áll. Nem belegázolni a látszólag erősebb jellem lelkébe azzal, hogy mindent tudunk, amit ő. Ugyanattól az embertől pedig ne kérjünk kétszer egymás után. Fog az adni magától is, ha látja, hogy becsülettel kihasználhat. Az asztalnál egyenes derékkal ülni, nehogy kóros betegnek nézzenek; a betegetek kilöki magából a társadalom. A kivert kutyákat is begyűjtik és elégetik kis, fekete zsákokban. Légy mindenkor hasznos és egészséges –mondták nagyapáink.

És mélységesen szégyelld magad, ha beilleszkedsz, és hazatérve arcunkba fújod a füstöt. Kezedben drága cigaretta, parfüm a nyakadon, a csuklódon, a levegőben, ami körülvesz, ha elvonulsz itt, a házunk előtt. Ha hazajössz egyáltalán. Ha elfelejtetted, hogy gyerekkorodban a mi térdünkön lovacskáztál, a mi tehenünk tejét ittrad, gügyögtél csak, a csirke nyakát nem merted volna kitekerni. A kendőmet tetted a fejedre, hogy a hajad ne hulljon a húslevesbe. A kalapomat vetted fel, amikor vonatrablásra indultál a szomszéd fiúkkal. Köszönj hangosan, és közben nézz a szemembe.

Kérlek. Ül le ide közénk. Mesélj a városról. Koszos még? Hangos? A Tabán megvan még? A Citadella? A kedves kis körúti kávézó? Vonattal jársz fel vagy busszal? A vonat megáll útközben, pont a ház előtt, nehéz lekésni. És ez a blúz? Milyen finom, hol vetted?

És az *asztal így is, úgyis* megtelik emberekkel. Körbe, átlósan, keresztül-kasul, kontyban, kendőben, kalapban vagy kalap nélkül. Dohányfüstben, borral az asztalon. A másik asztalon is. A pestiek még mindig egy karnyújtásnyira vannak.

Posta Marianna

Hajthatatlanul

Szeretnék, ahogy a szentek
 ha könnyet ejtek
 mezőt vagy legelőt
 sírni tovább, írni át
 vinni a végtelenbe
 fekvőnyolcas keresztbe'
 a szívtájékon át-meg-átível
 takarjon el, ha kiadni nem mer,
 nem vállal a múlt lángra gyúlt
 óráimmal együtt újrendezni
 a csontokat, a gerincoszlopot
 a világhoz igazítani,
 mint napóra mutatója a jellem,
 ne hajoljon! bármily szellem
 lakja be újra, mutatója
 az Ég felé bennünk legyen!
 végleges.

Ősz eltűnőben

Csevegnek a levelek a fákon,
 csepereg, szívemre dobban az álom.
 Sziszeg a szél, belebeszél
 a fűzfa sírja halkán a ritmust,
 zizzen az árny, a fűben csosszan
 a lépted hosszan viszi az éj
 a képet, mi bennem zenél, érzed,
 moco rog a lélek, a szólista halkán
 indul a dalban.

Metszetek

Sorsfonalán, mint ingaóra,
 ide-oda leng a test:
 világon innen és túl
 egy másik világ,
 a határokon senki se lát.

Mindannyian addig tartunk csak,
 ameddig bennünk tart ez a térfogat.
 Vak hálóját e köd, úgy bocsájtja ránk,
 hogy mindenki keres, de csak önmagát.

Lelkedben határos az a másik test:
 minden mozdulat önmagára les,
 zsinóron csüng a mennyezet.

Én szeretnék, még nem tudom, mit...
 akkora toporgás az élet:
 a repüléshez minden adott,
 csak a szél nem lehetséges.

Egy nő, egy szobor, egy kéz,
 anyag, forma, lélek gyúrja és kész.
 Ki vagy, és hol a helyed benne?
 Látszatnak bárki megfelelné.